

ת"פ 11523/03/18 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד יצחק קיזר-בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 11523-03-18 מדינת ישראל נ' קיזר

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא
בעניין: מדינת ישראל-תביעות נגב

ע"י ב"כ עו"ד ליטל פרץ
המאשימה
נגד

יצחק קיזר-בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד אפרת צרפתי בשם עו"ד נתי
הנאשם
טרבלסי

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירה של **מסירת ידיעה כוזבת על עבירה מסוג פשע** לפי סעיף 249 סיפא, לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 26.3.17 בבוקר, בשעה שאינה ידועה, השאיר הנאשם את המשאית בכניסה למושב פעמי תש"ז, זאת בתיאום עם אחר, שזהותו אינה ידועה, ובמסגרת הקשר האמור לעיל זמן קצר אחר כך, לקח האחר את המשאית והעביר אותה למקום אחר.

בתאריך האמור, סמוך לשעה 17:18 בתחנת משטרת נתיבות, מסר הנאשם לשוטרת ידיעה על עבירה, כשהוא יודע שהידיעה כוזבת, בכך שמסר הודעה לפיה הוא החנה את המשאית בבוקר ליד פעמי תש"ז, בשל תקלה בבלמים וכאשר חזר לרכב בשעה 15:00, גילה שהמשאית נגנבה.

3. בהתאם להסכמת הצדדים, שירות המבחן התבקש להכין תסקיר לעונש בעניינו של הנאשם. בתסקיר אשר הוגש ביום **10.10.21**, נסקרו קורותיו של הנאשם. צוין כי הנאשם בן 45, נשוי ואב לשלושה. מנהל עסק חקלאי משפחתי. שירת שירות סדיר מלא ועד לביצוע העבירה ביצע שירות מילואים במסגרת יחידת "המתמיד" של מג"ב. כן צוין, כי הנאשם גילה מסירות בתפקידו וכי מפקדיו מעוניינים בחזרתו ליחידה בכפוף לסיום ההליך הנוכחי. כן צוין, כי הנאשם מתנדב בוועד המושב בו הוא מתגורר וגם בצוות החירום היישובי.

צוין כי הנאשם נעדר עבר פלילי.

ביחס לעבירה הנוכחית, הנאשם מודה בביצוע ולוקח אחריות על מעשיו. מסר, כי מדובר במשאית אשר הייתה ברשותו והוא רצה למכור אותה. אחד מהפועלים הציע לו להעבירה למכירה לרשות הפלסטינאית מתוך מטרה לתבוע את ערכה מחברת הביטוח. כן צוין, כי הנאשם הבין את הפסול במעשיו ולא פנה לחברת הביטוח במטרה

לדרוש את הכסף. כן תוארו הבושה והאשמה שחש על רקע התנהגותו אשר מנוגדת לערכים בהם מחזיק ועל פיהם מתנהל בדרך כלל. צוין, כי הנאשם חש תסכול רקע הפסקת התנדבותו במשמר הגבול והביע חשש, כי הרשעה פלילית תוביל להפסקת תפקידו בוועד המושב.

בהערכת הסיכוי לשיקום, שירות המבחן הביא בחשבון כי הנאשם מתפקד באופן חיובי, ערכי ותורם לסביבתו. כן התרשמו מרקע משפחתי מתפקד ומערכות תמיכה חיוביות. עוד התרשמו כי ההליך הנוכחי מרתיע ומציב גבול וכי המחירים שמשלם משמעותיים עבורו. כן, התרשמו כי הוא לוקח אחריות על מעשיו, התחרט על התנהגותו אף טרם נקיטת ההליך המשפטי, תוך שהוא מבין את החומרה שבמעשיו.

ביחס לגורמי הסיכון, שירות המבחן לקח בחשבון כי הנאשם התנהג באופן לא אחראי, תוך הגמשת גבולות וללא בחינה של משמעות והשלכות מעשיו בעת ביצוע העבירה.

לעניין העונש, שירות המבחן לקח בחשבון את גורמי הסיכוי וסבר כי יש מקום לענישה חינוכית-שיקומית והמליץ על הטלת צו של"צ בהיקף של 100 שעות.

לעניין שאלה הרשעתו, שירות המבחן הביא בחשבון את היעדר העבר הפלילי ותפקוד חיובי במישורי חייו תוך תרומה חברתית שנים רבות. כן נלקח בחשבון כי הנאשם לקח אחריות על העבירה וכי התנהגותו בתיק אינה מאפיינת את התנהגותו בדרך כלל. כן הביאו בחשבון כי ההרשעה תהווה פגיעה בדימויו העצמי ובדימוי החברתי. עוד הביאו בחשבון כי ההרשעה תסב לו נזק בהתנדבותו במשמר הגבול, ובפועלו לסייע לילדים עם צרכים מיוחדים וכן בתפקידיו הציבוריים במושב.

לאור כל האמור, שירות המבחן המליץ לבטל את הרשעתו בדין.

טענות הצדדים לעונש:

4. **ב"כ המאשימה** סקר את עובדות כתב האישום המתוקן וטען כי בשל הנסיבות, המאשימה עותרת למתחם ענישה אשר נע בין מאסר מותנה ברף התחתון לבין מס' חודשי מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות. כן הפנה בעניין זה לפסיקה נוהגת, כן ביקש להבחין בין המקרים וכי במקרה אחד אשר זהה למקרה שבפנינו, בו מעבר לעבירת ידיעה כוזבת, הורשע הנאשם גם בניסיון לקבלת דבר במרמה ולכן נקבע מתחם גבוה יותר.

כן נטען, כי על פי הפסיקה שצורפה מעשים חמורים מהסוג בהם הורשע הנאשם, שמטרתם ניסיון להשגת כסף קל, מחייבים, ככלל, הטלת עונשי מאסר.

נטען, כי אין מקום לבטל את הרשעת הנאשם הן מאחר שלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי על פי ההלכה והן לאור חומרת העבירה.

בנסיבות אלה, המאשימה מסכימה לקבלת המלצת שירות המבחן ברכיב העונשי, אך מתנגדת להמלצה בדבר ביטול ההרשעה.

5. **ב"כ הנאשם** הדגיש, כי הנאשם הורשע במסירת ידיעה כוזבת ולא בעבירה נוספת וכי לא פנה כלל לחברת

הביטוח. הנאשם לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה עוד בחקירתו במשטרה.

כן הפנה להמלצת שירות המבחן באשר לאי הרשעתו של הנאשם והפנה לפסיקה בנושא: עפ"ג 66903-07-20; עפ"ג 37065-07-20; ע"פ 56768-07-20; ת"פ 48336-02-18; ת"פ 42341-11-18; ת"פ 5596-11-18.

נטען כי מדובר בעבירה אשר בוצעה בשנת 2017, כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות וכי לא נפתחו כנגדו תיקים פליליים חדשים מאז. כתב האישום הוגש כעבור שנה וכל הדחיות בתיק היו על רקע של ניסיון להגיע להסכמות עם המאשימה.

כן הפנה ב"כ הנאשם להנחיות פרקליט המדינה - הנחיה 2.5 העמדה לדין בגין ידיעה כוזבת, שם נעשתה הבחנה בין ידיעה כוזבת שהיא מבחינה עלילה כדי לפגוע באדם אחר לבין מסירת הודעה כוזבת בשביל לקבל דבר מה. נטען, כי בעניינו לא מדובר בעלילה וכי האדם היחיד אשר נגרם לו נזק הוא למעשה הנאשם, אשר נותר ללא המשאית ולא תבע את הביטוח עקב כך.

נטען, כי הרשעת הנאשם, מעבר למפורט בתסקיר שירות המבחן, יש בה לפגוע בתפקידיו כחבר המושב, שכן הנאשם היה חלק מחוליית האבטחה במושב ובעקבות התיק נלקח ממנו הנשק, וכן תישלל זכותו להיות חבר ועד במושב בו הוא מתגורר. נטען, כי מעבר לפגיעה בדימוי העצמי והגם שאין פגיעה קונקרטי, בהתאם לפסיקה אשר הובאה, בשים לב למועד ביצוע העבירה, עברו, היותו של הנאשם אדם נורמטיבי החל מגיוסו לצבא ועד היום יש מקום לביטול ההרשעה.

6. **הנאשם** עצמו מסר כי הוא מודה במיוחס לו, ביקש שלא יורשע. כן מסר כי הוא יושב ראש הוועד במושב בו הוא מתגורר וכי הוא פעיל מבחינת ציבורית ומתנדב. עוד מסר כי מבחינתו הוא כבר "משלם" על הטעות שעשה וכי הוא רוצה לשוב לעשייה הציבורית.

דין והכרעה

7. כאמור, המחלוקת בין הצדדים במקרה זה נוגעת לשאלת ביטול ההרשעה. פרט לרכיב זה, שני הצדדים עותרים לקבלת ההמלצה העונשית של שירות המבחן.

8. בעניין זה יש לחזור על הכלל הידוע והוא, כי מי שנקבע כי ביצע עבירה יורשע בה. היוצא מן הכלל הוא ביטול ההרשעה:

"הכלל הוא שאם נמצא שנאשם עבר עבירה, יש למצות את ההליך הפלילי עמו בדרך של הרשעה וענישה. החריג לכלל זה, שיופעל במקרים נדירים בלבד, הוא הימנעות מהרשעה" (רע"פ 3852/14 ורשואר נ' מדינת ישראל (18.8.14), פסקה 11).

9. בבית המשפט העליון חוזר ומדגיש, כי על מנת להביא לביטול הרשעה יש להראות כי מתקיימים שני התנאים המצטברים אשר נקבעו **בהלכת כתב** (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** (21.8.97)):

"...המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי דופן, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה..."

הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

בע"פ 8528/12 ציפורה נ' מדינת ישראל (03.03.2013), פסקה 9 הבהיר בית המשפט העליון:

"הנה כי כן, על בית המשפט לבחון, בראש ובראשונה, את השאלה האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. בשלב השני, יש להידרש לשאלה, האם עצם ההרשעה עלול לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם..."

10. בחנתי היטב ובכובד ראש את עתירת הנאשם לבטל את הרשעתו. לאחר בחינת מכלול הנסיבות והטענות וכן האסמכתאות אליהן הפנה ב"כ הנאשם, המסקנה המתחייבת היא כי אין מקום לבטל את ההרשעה במקרה זה:

11. העובר עבירה של מסירת ידיעה כוזבת במשטרה מפגין במעשיו חוסר כבוד לרשויות האכיפה, לשלטון החוק והוא מפר את האמון הבסיסי שצריך להתקיים בין אזרח ובין רשויות החוק. ההנחה, כי רשויות האכיפה יידרשו לחקור מעשי עבירה שבוצעו, ולא ינוצלו לרעה על ידי אזרחים להשגת מטרות אישיות בלתי ענייניות, נמצאת בבסיס האמנה החברתית עליה מושתתים סדרי המשטר והשלטון.

12. אכן, בבחינת נסיבות האירוע, לא מדובר במי שהורשע במעשה שהוא ברף הגבוה של מעשה העבירה: מדובר במסירת ידיעה כוזבת שנועדה "רק" למטרה כספית, ללא הפללת שווא של אדם. בנוסף, מטרת מסירת הידיעה הכוזבת לא הושגה, שכן הנאשם לא קיבל כל תמורה מחברת הביטוח ונמסר, בהסכמה על ידי הצדדים, כי אף לא פנה לחברת הביטוח בעקבות הגשת התלונה.

עובדה זו, אכן ראויה להישקל בקביעת עונשו של הנאשם, אך כידוע על פי ההלכה, שאלת ביטול ההרשעה היא נפרדת ושונה במהותה משאלת הענישה (ראו, לדוגמא: רע"פ 3195/19 אגוזי נ' מ"י (4.7.19)).

13. במישור של בחינת עצם ההרשעה, על בית המשפט לשאול את עצמו האם ראוי הדבר, מהבחינה העקרונית, כי מי שתכנן מעשיו מתוך תכנון מוקדם, הגיש תלונת כזב במשטרה, אותה לא ביטל עובר לחקירתו (על פי עובדות כתב האישום שבפניי), מן הראוי שיוכל להציג את עצמו כמי שהוא נעדר הרשעות קודמות. על כך יש להשיב בשלילה. העובדה, כי הנאשם לא קיבל לידייו בסופו של דבר את דמי הביטוח, אינה מרפאה את הפגיעה החמורה בערכים המוגנים של שמירה על שלטון החוק, על סדרי השלטון, ועל תקינות עבודתן של רשויות האכיפה.

14. לצד האינטרס הפרטי של הנאשם, קיים אינטרס ציבורי המחייב כי במקרים אלה, יישקלו כלל ההיבטים לחומרה, וינתן להם המשקל הנאות, בענישה הולמת ומרתיעה וכן בהעברת המסר כי לא ניתן להתייחס לעבירה מסוג זה כאל עבירה "שלא הייתה". בשל כך, לא מצאתי כי יש בהצטברותן של הנסיבות כדי לאפשר סיום ההליך

שבפנינו באי הרשעה.

15. שני המבחנים לשקילת אפשרות של סיום ההליך באי הרשעה הם מצטברים, ועל כן, די היה בקביעה זו על מנת לדחות את הבקשה לסיום ההליך בדרך זו. עם זאת, מצאתי לנכון להתייחס גם לשאלת **הנזק הקונקרטי** אשר עלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו.

באשר למבחן זה - נדרשת פגיעה ממשית וקונקרטית בעתידו של הנאשם, בעיסוקו ובשיקומו. הלכה זו חוזרת ונשנית בפסקי הדין של ביהמ"ש העליון (ראו למשל: רע"פ 54/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** [26.1.15]; רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל** [4.3.13]).

16. בענייננו, הנזקים הנטענים במסגרת התסקיר ובטיעוני ב"כ הנאשם וכן בדברי הנאשם עצמו הם הפגיעה בדימויו העצמי של הנאשם, החשש כי הרשעתו לא תאפשר לו לשוב ולהתנדב במשמר הגבול, החשש כי ייפגעו תחומי התנדבותו האחרים של הנאשם במסגרת המושב בו הוא מתגורר. ספק רב, אם נזקים מתוארים אלה, גם לו הוכחו בפניי במפגיע, ולא רק כאפשרות משוערת, עונים להגדרת פגיעה "ממשית" כנדרש בהלכה. אכן, הרשעתו של אדם, בפרט לראשונה בחייו, צפויה לגרום לו לפגיעה במעמדו ובדימויו - הן העצמיים והן בקרב סביבתו, אך מדובר בתוצאה בלתי נמנעת של המעשה החמור אותו ביצע ולא בתוצאה המצדיקה את ביטול ההרשעה, כאילו לא היתה.

17. עוד יש להעיר, כי ככל שקיים קשר ענייני ורלוונטי בין סוג העבירה אותה ביצע הנאשם, בין הערכים המוגנים בהם פגע במעשיו ובין אותם תחומי פעילות לגביהם מובע החשש כי ייפגעו, כך יטה בית המשפט **שלא** לבטל את ההרשעה. במקרים כאלה, קיימת חשיבות רבה להותיר דווקא בידי הגורמים המוסמכים את ההכרעה האם יש או אין מקום לשלול או להגביל את המשך עיסוקו או פעילותו של הנאשם באותו תחום. אין זו מלאכתו של בית המשפט להחליט, כי מידע בדבר ההרשעה כלל לא יובא לפתחם.

הדברים נכונים במיוחד כאשר תחומי הפעילות הנטענים קשורים בקשר הדוק בערכים של מינהל תקין, סדרי שלטון ואכיפה.

18. נוכח האמור לעיל, נדחית בקשת הנאשם לבטל את הרשעתו.

קביעת מתחם העונש ההולם:

19. מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נקבע בהתאם לעיקרון ההלימה ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. ביישום עיקרון ההלימה וקביעת מתחם העונש במקרה קונקרטי, בית המשפט יתחשב בשלושת אלה: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנוהגת; ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

20. כאמור לעיל בשאלה ההרשעה נבחנו הערכים המוגנים ונסיבות ביצוע העבירה [ראו סעיפים 10(א) ו-10(ב)] לגזר דין זה].

21. מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית, ומידת אשמו של הנאשם גבוהה.

קביעת העונש המתאים:

22. עיינתי באסמכתאות אותן הגישו הצדדים לעניין הענישה. אכן, האסמכתאות אליהן הפנתה המאשימה מלמדות, כי הסכמתה העונשית במקרה זה מקלה. המאשימה הדגישה בטיעוניה, כי מדובר במקרים קלים יותר וביקשה להקיש מהם לקולא.

23. עמדתה העונשית המקלה של המאשימה במקרה זה לוקחת בחשבון את מכלול נתוני המעשה והעושה, את המלצת שירות המבחן ואת שיקולי שיקומו של הנאשם.

בנסיבות אלה, ומבלי להידרש באופן מדוקדק לקביעת מתחם הענישה, אקבל את עמדתה העונשית של המאשימה להסתפק בהטלת העונשים כהמלצת שירות המבחן.

24. נוכח כל האמור לעיל, מוטלים בזאת על הנאשם העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת מרמה.

ב. צו של"צ בהיקף של 100 שעות, על פי התכנית שנבנתה בשירות המבחן: במסגרת "בית היוצר עדי" בעיר אופקים בתפקיד עוזר מדריך, אחזקה ומחסנאי. הנאשם ישלים ביצוע העבודות לתועלת הציבור בתוך שנה מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ה חשוון תשפ"ב, 31 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים.